

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt fredag den 9. april 2021

Sag BS-43529/2020-HJR

Skatteministeriet
(advokat Steffen Sværke)

mod

Viking Life-Saving Equipment A/S
(advokat Lasse Esbjerg Christensen)

og

Sag BS-43526/2020-HJR

Skatteministeriet
(advokat Steffen Sværke)

mod

Claus Sørensen A/S
(advokat Lasse Esbjerg Christensen)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Retten i Esbjerg den 24. august 2020 (BS-50961/2018-ESB) og af Vestre Landsrets 14. afdeling den 22. oktober 2020 (BS-32876/2020-VLR).

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Lars Hjortnæs, Oliver Talevski og Jan Schans Christensen.

Påstande

Kærende, Skatteministeriet, har nedlagt påstand om, at sagerne henvises til behandling i landsretten som 1. instans.

Indkærede, Viking Life-Saving Equipment A/S og Claus Sørensen A/S, har nedlagt påstand om, at landsrettens kendelse stadfæstes.

Sagsfremstilling

SKAT (nu Skattestyrelsen) forhøjede ved afgørelse af 4. juli 2012 den skattepligtige indkomst for Viking Life-Saving Equipment A/S og sambeskatningsindkomsten for Claus Sørensen A/S for indkomstårene 2006 - 2009 med i alt 165.872.000 kr. Den skattemæssige forhøjelse var en følge af SKATs vurdering af, at Vikings selvangivne priser for varesalg til udenlandske datterselskaber ikke var i overensstemmelse med armslængdeprincippet i ligningslovens § 2, idet armslængdeintervallet ifølge SKAT skulle fastsættes svarende til det såkaldte interkvartile interval. Af afgørelsen fremgår herom bl.a.:

”SKAT har anvendt databasen AMADEUS som tager udgangspunkt i paneuropæiske selskaber der udfører de samme funktioner og påtager sig de samme risici som salgs- og serviceselskaberne i Viking-koncernen.

I henhold til TPG 3.57 kan der i nogle situationer være mere rigtigt at anvende statistiske redskaber for at eliminere eventuelle observationer der er mindre sammenlignelige end resten. Et af de foreslåede redskaber er at anvende interkvartil intervallet. Benchmarkets armslængdeinterval (interquartile range) er herefter intervallet mellem 1. og 3. kvartil justeret for kapitalbindinger.

Ved anvendelse af ”Return on total costs (ROTC)” som Profit Level Indicator (PLI) fås et interkvartil interval på 1,83 % - 7,72 %, med en median på 3,10%.

Som det fremgår af bilag 2 ligger datterselskabernes indtjening for størstedelens vedkommende langt uden for interkvartil interval, hvorfor prisfastsættelsen af de kontrollerede transaktioner ikke har været i overensstemmelse med ligningslovens § 2.”

Landsskatteretten nedsatte ved afgørelser af 27. september 2018 den skattemæssige forhøjelse for Viking og Claus Sørensen til samlet 84.523.000 kr. Landsskatteretten fandt, ligesom SKAT, grundlag for at anvende det interkvartile interval, idet landsskatteretten herom anførte bl.a.:

”Ved fastsættelse af armslængdeintervallet anvendes det interkvartile interval for servicestationerne, jf. OECD Transfer Pricing Guidelines 2010 pkt. 3.57, da de koncerneksterne servicestationer ikke kan anses for fuldstændig sammenlignelige hvad angår produktsammensætning og udførte funktioner.

...

Armslængdeintervallet udgør herefter 3,40 % - 9,92 % (Return on Total Costs) med en median på 7,19 %. Forhøjelserne for de enkelte indkomstår kan således fastsættes ved justering til medianen for de salgsselskaber, der har en Return on Total Costs på mere end 9,92 %."

Viking og Claus Sørensen anlagde den 21. december 2018 sagerne ved Retten i Esbjerg med påstand om, at den skattepligtige indkomst og sambeskatningsindkomsten for 2006 - 2009 skulle nedsættes med de forhøjelser, der er foretaget i landsskatterettens afgørelser. Viking og Claus Sørensen anmodede om, at sagerne blev behandlet i forbindelse med hinanden ved byretten under medvirken af 3 dommere.

Skatteministeriet nedlagde påstand om frifindelse og tilsluttede sig anmodningen om, at sagerne blev behandlet i forbindelse med hinanden. Skatteministeriet anmodede endvidere om, at sagerne blev henvist til behandling i landsretten som 1. instans.

Retten i Esbjerg bestemte ved retsbog af 8. november 2019, at sagerne skulle behandles i forbindelse med hinanden, jf. retsplejelovens § 254, stk. 1, og henviste ved kendelse af 24. august 2020 sagerne til behandling ved landsretten, jf. retsplejelovens § 226, stk. 1.

Landsretten afviste ved kendelse af 22. oktober 2020 at behandle sagerne som 1. instans og hjemviste sagerne til byretten. Af landsrettens begrundelse fremgår bl.a.:

"Sagen vedrører spørgsmålet, om hvorvidt Viking Life-Saving Equipment A/S har solgt varer til koncernforbundne selskaber i overensstemmelse med armslængdeprincippet i ligningslovens § 2.

Afgørelsen beror i første omgang på en konkret bevisvurdering af, om transfer pricing-dokumentation giver skattemyndighederne et tilstrækkeligt grundlag for at vurdere, om armslængdeprincippet har været overholdt.

Spørgsmålet om anvendelsen af det interkvartile interval, som efter Skatteministeriets opfattelse er et spørgsmål af principiel karakter, vil alene blive aktuelt, såfremt der ikke har været handlet på armslængde vilkår.

Under disse omstændigheder og efter en samlet vurdering af sagerne i øvrigt findes betingelserne for at henvise sagerne til landsretten i medfør af retsplejelovens § 226, stk. 1, ikke opfyldt.”

Skatteministeriet kærede den 6. november 2020 landsrettens kendelse til Højesteret. Kæremålet er rettidigt, idet landsrettens kendelse af 22. oktober 2020 blev gjort tilgængelig på sagsportalen den 23. oktober 2020, jf. Højesterets kendelse af 11. februar 2020 (UfR 2020.1336).

Anbringender

Parterne har gentaget deres anbringender.

Skatteministeriet har herudover oplyst for Højesteret bl.a., at Skattestyrelsen efter fast administrativ praksis anvender det interkvartile interval i alle afgørelser om transfer pricing.

Højesterets begrundelse og resultat

Kæremålet angår henvisning til landsretten efter retsplejelovens § 226, stk. 1, af to sager om skattemyndighedernes skønsmæssige ansættelse af skattepligtig indkomst i henhold til ligningslovens § 2 og den dagældende skattekontrollovs § 3 B, stk. 5 og 8, jf. § 5, stk. 3.

Højesteret finder på det foreliggende grundlag, at afgørelsen af sagerne navnlig beror på konkrete bevisvurderinger, og at sagerne dermed ikke rejser sådanne principielle spørgsmål, at betingelserne for henvisning til landsretten er opfyldt.

Højesteret stadfæster derfor landsrettens kendelse, således at sagerne sendes til byretten til fortsat behandling.

THI BESTEMMES:

Landsrettens kendelse stadfæstes.

I sagsomkostninger for Højesteret skal Skatteministeriet betale i alt 5.000 kr. til Viking Life-Saving Equipment A/S og Claus Sørensen A/S.

Det tilkendte beløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretskendelses afsigelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.